

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. F.
przy uczestnictwie Gminy N. i G. J.
o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi, która ma wynikać z oczywistego naruszenia art. 339 k.c. – zdaniem skarżącego sądy nieprawidłowo wymagały od wnioskodawczyni dowodzenia samoistnego charakteru posiadania, podczas gdy to ewentualnie uczestnicy postępowania powinni dowodzić, że nie była ona posiadaczem samoistnym. Rzeczywiście w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia znajduje się niefortunne

sformułowanie co do konieczności dowodzenia samoistnego charakteru posiadania przez wnioskującego o stwierdzenie nabycia prawa w drodze zasiedzenia. Jednak z analizy całego uzasadnienia wynika, że przesądzające było uznanie, iż wnioskodawczyni nie udowodniła faktu posiadania nieruchomości w sposób nienaruszony. Z dokonanych, i wiążących w postępowaniu kasacyjnym, ustaleń stanu faktycznego wynika, że prace na rzeczowej nieruchomości (dotyczące stanu drogi) w różnym zakresie wykonywali obaj uczestnicy postępowania, co pozwala uznać, że zostało obalone domniemanie samoistności posiadania przez wnioskodawczynię. W konsekwencji to ona sama powinna udowodnić, że posiadanie było samoistne. W stanie faktycznym sprawy można mieć uzasadnione wątpliwości, czy wnioskodawczyni sprostала temu ciężarowi dowodowemu. W konsekwencji, mimo kontrowersyjnego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, odpowiada ono prawu, a skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.